

Arrest

nr. 83 373 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 7 april 1962 in het Tsjetsjeense dorp Atchoi-Martan, waar u ook geregistreerd was. In 1984 huwde u op traditionele wijze met S. I. (...). In 1985 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uw problemen begonnen toen in 2011, kort na de viering van de Uraza, 3 rebellen naar uw winkel kwamen om brood en kippen te kopen. Een week later kwamen deze rebellen opnieuw langs om dezelfde inkopen te doen. Twee dagen na hun tweede bezoek, kreeg u twee agenten van de ROVD van Atchoi-Martan over de vloer. Zij waren ervan op de hoogte dat u etenswaren aan de rebellen had verkocht en eisten dat u uw winkel zou sluiten. Zoniet zouden ze hem in brand steken. U was bang en besliste uw winkel te sluiten. Toen de 3 rebellen kort daarna opnieuw naar uw winkel kwamen, vertelde u hen dat u niets meer verkocht omdat u ziek was, waarna ze afdropen. Later vernam u van uw

buurvrouw dat de rebellen uw dochter, M. I. (...) (O.V. X), wilden ontmoeten. Uw dochter weigerde, maar u wilde geen problemen krijgen. Daarom overtuigde u haar deze mannen toch te ontmoeten in de tuin van uw buurvrouw en hen te zeggen dat ze al een vriend had, wat ze ook deed. Na de ontmoeting was uw dochter echter helemaal overstuur. Ze hilde en wilde niet met u praten. Uiteindelijk kreeg u haar toch zo ver u te vertellen wat er gebeurd was. De rebellen wisten dat uw dochter ten tijde van de oorlog als kind ernstig gewond was geraakt, maar uiteindelijk toch genezen was en schreven haar genezing aan Allah toe. Ze stelden dat Allah haar uitverkoren had en wilden dat uw dochter nu haar liefde voor Allah zou tonen door met hen mee te gaan naar het bos. Uw dochter wilde dit niet, maar de rebellen zeiden dat ze haar hoe dan ook zouden meenemen. Eenmaal u wist wat er aan de hand was, vroeg u uw zus om raad. Zij stelde voor uw dochter tijdelijk in huis te nemen, wat ook gebeurde. Later vernam u van uw buurvrouw dat de rebellen niet enkel naar uw dochter informeerden, maar ook om u vroegen. Daarom besloot u een onderhoud met hen te hebben. De rebellen dreigden ermee uw gezin kapot te maken als uw dochter niet met hen mee zou gaan. Door dit onderhoud beseftte u dat de problemen nooit zouden ophouden. Uw zus stelde voor uw dochter naar het buitenland te sturen. U stemde hiermee in en moest daarom noodgedwongen uw man op de hoogte stellen van wat er gaande was.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië samen met uw dochter op 13 november 2011. Uw man en zoon bleven in Tsjetsjenië achter. Vanuit Atchoi-Martan nam u samen met uw dochter en zus een taxi naar de Russische stad Kislovodsk, van waaruit u en uw dochter met de trein naar Brest (in Belarus) gingen. Vanuit Brest kwamen jullie vervolgens met de wagen naar België, dat u bereikte op 21 november 2011. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië enerzijds problemen kende met de rebellen, die verlangden dat uw dochter zich bij hen zou aansluiten. Anderzijds kreeg u ook problemen met de politie omdat u de rebellen etenswaren had verkocht.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo legde u evenals uw dochter onaannemelijk vage verklaringen af met betrekking tot het tijdstip waarop de door u verklaarde feiten zich afspeelden. U verklaarde dat uw problemen begonnen nadat 3 rebellen naar uw winkel kwamen om brood en kippen te kopen (CGVS, p. 8). Toen u gevraagd werd wanneer deze rebellen voor het eerst naar uw winkel kwamen, antwoordde u dat het na Uraza (een islamitische feestdag waarop het einde van de ramadan wordt gevierd) was, maar u de precieze datum niet meer wist (CGVS, p. 9). Uw dochter vermeldde eveneens dat dit gebeurde na de Uraza feestdagen, maar kon evenmin een concrete datum aanreiken (CGVS dochter, p. 6). Verder stelde u dat diezelfde rebellen een ontmoeting wilden met uw dochter. Deze ontmoeting vond uiteindelijk ook plaats en maakte uw dochter helemaal van streek (CGVS, p. 8). U kon zich echter niet herinneren wanneer deze ontmoeting precies plaats had (CGVS, p. 10). Uw dochter bleef op dit punt eveneens erg vaag. Zij vertelde dat haar ontmoeting met de rebellen zich voordeed ergens in de maand september, na de Uraza, maar kon er net zo min een datum op plakken. Uiteindelijk situeerde ze de ontmoeting ergens midden september 2011 (CGVS dochter, p. 7).

In ditzelfde kader werd bovendien een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld, zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen als tussen die van uw dochter, M. I. (...). Zo verklaarde u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal dat uw problemen begonnen met het bezoek van de rebellen aan uw winkel in 2011, na de Uraza. U situeerde de Uraza begin oktober 2011, meer bepaald op 3 of 4 oktober (CGVS, p. 9). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u nochtans verteld dat de rebellen reeds in september 2011 naar uw winkel kwamen (Vragenlijst DVZ, nr.

3.5). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde u dat u beide keren gezegd had dat dit gebeurde na de Uraza en vroeg vervolgens of de Uraza plaatsvond in september of oktober. Deze verklaring is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen, te meer omdat uw interview bij de DVZ u na afloop voor akkoord werd voorgelezen en u ook aan het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal geen melding hebt gemaakt van problemen tijdens het voorgaande interview. Daarnaast werd tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen een tegenstrijdigheid opgemerkt aangaande het aantal rebellen dat bij u voedingswaren kwam kopen. Zo zei u in eerste instantie dat de rebellen bij hun eerste aankoop in uw winkel met 2 personen de winkel betraden (CGVS, p. 10). Toen deze vraag u later opnieuw gesteld werd, antwoordde u echter dat bij hun eerste bezoek 3 mannen uw winkel binnen kwamen (CGVS, p. 12). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid zei u dat u zich vergist had en er 3 rebellen binnengekomen waren (CGVS, p. 12). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. De verklaringen van uw dochter over het tijdsverloop van de aangehaalde feiten vallen evenmin met elkaar te rijmen. Zo vermeldde uw dochter dat haar ontmoeting met de rebellen plaats had in het midden van september 2011 (CGVS dochter, p. 7). Ze stelde tevens dat ze sinds oktober 2011 bij haar tante verbleef en dit tot aan jullie vertrek (CGVS dochter, p. 7). Toen uw dochter vervolgens gevraagd werd hoeveel dagen na haar ontmoeting met de rebellen ze naar haar tante ging, gaf ze aan dat ze u onmiddellijk verteld had wat er aan de hand was en ze iets minder dan twee dagen na de ontmoeting reeds bij haar tante was (CGVS dochter, p. 7). Deze bewering valt echter niet te rijmen met haar eerdere verklaring als zou ze pas vanaf oktober 2011 bij haar tante verbleven hebben. Ook met betrekking tot het aantal rebellen waarmee uw dochter in de tuin van jullie buurvrouw sprak, waren haar verklaringen tegenstrijdig; Zo vermeldde ze bij de DVZ dat ze slechts met één man sprak (Vragenlijst DVZ dochter, nr. 3.5). Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal zei uw dochter plots dat ze met 2 van de rebellen sprak (CGVS, dochter, p. 7). Toen ze op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, argumenteerde ze dat haar bij de DVZ gevraagd werd wat de rebellen tegen haar zeiden en ze geantwoord had dat één van hen zei dat ze gekozen was (CGVS dochter, p. 8). Deze argumentatie is echter niet afdoende, te meer omdat uit haar verklaringen blijkt dat ze bepaalde andere elementen in haar verklaringen bij de DVZ, waaronder de naam van haar tante, na afloop liet aanpassen (CGVS, p. 7). Ze wierp wel op dat ze enkel de fouten die ze gemerkt had, liet verbeteren. Gelet op het feit dat deze ontmoeting een cruciaal element in haar asielrelaas vormt, is het echter niet aannemelijk dat ze een dergelijke fout niet opgemerkt zou hebben. Bijgevolg is deze argumentatie onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Daar elk van de hierboven aangehaalde elementen de kern van uw asielrelaas raakt, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw dochter hierover gedetailleerde en eenduidige verklaringen zouden afleggen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Brest met een wagen naar België bent gereisd (CGVS, p. 7). Tijdens deze reis werd gebruik gemaakt van een vals reispaspoort op uw naam (CGVS, p.6), maar zou u nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er recent zelf geen meer gehad heeft (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw onwetendheid aangaande het valse paspoort dat tijdens uw reis gebruikt werd. Zo had u geen idee door welk land dit paspoort werd uitgereikt en of het een officieel paspoort was. U wist evenmin of het paspoort een visum bevatte (CGVS, p. 7). Een dergelijke onwetendheid is echter weinig geloofwaardig. U argumenteerde wel dat de smokkelaar het paspoort niet aan u getoond had (CGVS, p. 6). Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het evenwel onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring als zou u niet weten hoe u de grenscontroles passeerde (CGVS, p. 7) en u niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van het paspoort dat hierbij gebruikt werd, niet aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovenstaande vaststelling heeft ook implicaties voor uw verklaringen aangaande uw binnenlands Russisch paspoort. U slaagde er immers niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U stelde dat u dit paspoort in Brest aan de smokkelaar diende af te geven voor het aanmaken

van een internationaal paspoort en hij beloofde het na te sturen, ofwel naar België ofwel naar Atchoi-Martan, maar dit tot op heden nog steeds niet gebeurd is (CGVS, p. 6). In het licht van de vaststellingen aangaande uw reisroute en internationaal paspoort, zijn deze beweringen echter weinig geloofwaardig. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en een kopie van uw huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, M. I. (...) (O.V. 6.916.459), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij niet afdoende motiveert waarom zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire bescherming. Zij heeft tijdens haar gehoor immers duidelijk vermeld dat, indien zij zou terugkeren, zij onmiddellijk problemen zou kennen met de Tsjetsjeense autoriteiten en verschillende groeperingen. Verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal bovendien geen rekening houdt met de door haar meermaals aangehaalde vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten. Verzoekende partij benadrukt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de politie naar haar huis kwam en ermee dreigde haar winkel in brand te steken indien zij haar winkel niet zou sluiten. Bovendien vermeldde zij op het Commissariaat-generaal meermaals dat zij van haar zus heeft gehoord dat de politie een onderzoek is gestart naar de zogezegde medewerking van haar en haar dochter met de rebellen en dat zij officieel worden gezocht. Ook herhaalt verzoekende partij dat haar man en haar zoon reeds urenlang werden ondervraagd door de politiediensten met betrekking tot deze zaak. Zij heeft dus wel degelijk aangegeven een gegronde vrees te koesteren ten opzichte van de Tsjetsjeense autoriteiten, die bovendien gekend staan mensenrechtenschendingen te begaan in hun strijd tegen de rebellen. Verzoekende partij wijst in dit verband nog op de samenvatting van het ambtsbericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen met betrekking tot de Noordelijke Kaukasus d.d. 25 januari 2012, waarin de mensenrechtenschendingen begaan door de politie en de veiligheidsdiensten worden besproken.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het verwijzen naar de algemene mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië op zich niet volstaan om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Waar verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening houdt met de door haar meermaals aangehaalde vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten, antwoordt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet waarom verwerende partij aan de kerngebeurtenissen, met name de problemen met de rebellen, geen geloof kan worden gehecht. Aangezien de problemen met de autoriteiten rechtstreeks gelinkt zijn aan haar problemen met de rebellen – verzoekende partij verklaart immers dat zij twee dagen na het tweede bezoek van de rebellen aan haar winkel bezoek kreeg van twee agenten van de ROVD die haar aanmaanden haar winkel te sluiten, zoniet zouden ze hem in brand steken – is het logisch dat aan de problemen die verzoekende partij zou hebben ondervonden met haar autoriteiten ook geen geloof kan worden gehecht, ook al worden die niet afzonderlijk besproken in de bestreden beslissing.

2.2.4.1. Betreft de vage verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop de door verzoekende partij verklaarde feiten zich afspeelden en aangaande de tegenstrijdigheden die tussen verzoekende partij en haar dochter werden vastgesteld omtrent het tijdstip waarop de voorgehouden gebeurtenissen zich hebben afgespeeld, verweert verzoekende partij zich met de uitleg dat zowel zij als haar dochter beiden duidelijk reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaven dat de ontmoeting kort na Uraza viel, dat zij hun eerder gedane verklaringen op het Commissariaat-generaal eenstemmig bevestigden en dat er inderdaad enige verwarring was toen verzoekende partij niet zeker was of Uraza nu in september of in oktober viel, maar dat zij wel degelijk bevestigde dat het voorval met de rebellen zich kort na Uraza voordeed en dat dit dus in september was. Verzoekende partij betoogt in dit verband dat de opmerking van verwerende partij als zou het vreemd zijn dat zij noch bij haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch onmiddellijk na dit interview toen het aan haar voorgelezen werd, noch bij aanvang van het interview op het Commissariaat-generaal, melding heeft gemaakt van problemen bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, onbegrijpelijk is. Verzoekende partij geeft aan dat zij bij

de Dienst Vreemdelingenzaken correct stelde dat de ontmoeting na Uraza plaatsvond, zoals zij ook bevestigde bij het Commissariaat-generaal en dat er dus helemaal geen reden was om hier iets over te verbeteren. Daarom, zo concludeert verzoekende partij, zijn de twijfels van verwerende partij met betrekking tot een belangrijk aspect van haar asielrelaas en dat van haar dochter, niet gegrond.

Verzoekende partij stipt nog aan dat ook haar dochter eenduidige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip van de voorvallen. Verder vestigt verzoekende partij er de aandacht op dat haar dochter duidelijk stelde dat de ontmoeting met de rebellen midden september plaatsvond, wat overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partij en met de eerdere verklaringen van haar dochter. Het is volgens verzoekende partij niet zo vreemd dat zowel zijzelf als haar dochter geen exacte datum op de voorvallen kunnen plakken. Echter, beide voorvallen werden duidelijk, eenstemmig en coherent gesitueerd in de tijd, zo meent verzoekende partij.

2.2.4.2. Betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij en haar dochter onaannemelijk vage verklaringen aflegden met betrekking tot het moment waarop de problemen begonnen en over het moment waarop de ontmoeting met de dochter van verzoekende partij heeft plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat hij niet overtuigd is door de uitleg van verzoekende partij dat het voldoende is dat zowel zij als haar dochter, reeds van op het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de gebeurtenissen konden situeren na Uzara, dat deze verklaringen met elkaar overeenstemmen, dat zij en haar dochter deze verklaringen bevestigden tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal, dat ook haar dochter eenduidige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip van de voorvallen, dat het niet zo vreemd is dat zowel zijzelf als haar dochter geen exacte datum op de voorvallen konden plakken, en ten slotte dat beide voorvallen duidelijk, eenstemmig en coherent werden gesitueerd in de tijd. In tegenstelling tot wat verzoekende partij doet uitschijnen, werden beide gebeurtenissen noch door haarzelf noch door haar dochter duidelijk (en coherent) gesitueerd in de tijd. Zo kon verzoekende partij, toen haar werd gevraagd wanneer de problemen met de rebellen begonnen, niet precies zeggen wanneer de rebellen voor het eerst naar haar winkel kwamen. Net zo min kon haar dochter de precieze datum aanreiken. Dat zij deze gebeurtenis allebei na Uraza konden situeren, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde vaststelling dat verzoekende partij en haar dochter desbetreffend onaannemelijk vaag blijven. Hun argument dat het "*niet zo vreemd*" is dat zowel zijzelf als haar dochter geen exacte datum op de voorvallen kunnen plakken, kan niet als een persuaderende uitleg worden aanzien voor deze vaagheden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zichzelf tegenspreekt met betrekking tot het moment waarop haar problemen zijn begonnen. Ook de dochter van verzoekende partij spreekt zichzelf tegen wanneer zij het heeft over wat er na de ontmoeting met de rebellen is gebeurd.

Met betrekking tot de eerstgenoemde tegenstrijdigheid, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift toe dat er inderdaad enige verwarring was toen verzoekende partij niet zeker was of Uraza nu in september of in oktober viel, maar dat zij wel degelijk bevestigde dat het voorval met de rebellen zich kort na Uraza voordeed en dat dit dus in september was. De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing te kennen geeft zulk excuus niet te kunnen aanvaarden, nu het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij voor akkoord werd voorgelezen en verzoekende partij geen melding heeft gemaakt van problemen tijdens het voorgaande interview. Waar verzoekende partij in dit verband betoogt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct stelde dat de ontmoeting na Uraza plaatsvond, zoals zij ook bevestigde bij het Commissariaat-generaal en dat er dus helemaal geen reden was om hier iets over te verbeteren, bemerkt de Raad dat zulke uitleg niet strookt met hetgeen verzoekende partij effectief heeft verklaard op het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken: "*Ik bakte brood en banket en had een eigen winkeltje in mijn tuin. Ik september van dit jaar kreeg ik 2 keer bezoek van 3 mannen uit de bossen (rebellens)....*" (administratief dossier, stuk 6, vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, stelt zij niet tijdens beide interviews dat het voorval met de rebellen zich kort na Uraza voordeed. Het is nadat zij op het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid dat verzoekende partij afkomt met het excuus dat zij beide keren had gezegd dat de gebeurtenis na de Uraza plaatsvond en dat zij aangeeft niet meer precies te weten of die nu plaatsvindt in september of in oktober, waarna zij besluit dat het waarschijnlijk in september moet zijn geweest (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 9/3/2012, p. 12). De tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en in het verzoekschrift verschaftte uitleg, waarmee zij de tegenstrijdigheid probeert te herkwaltificeren naar een loutere verwarring omtrent het moment waarop Uraza wordt gevierd, is, gelet op de inhoud van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 6, vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), niet aannemelijk.

Nopens de laatstgenoemde inconsistentie, vestigt verzoekende partij er de aandacht op dat haar dochter duidelijk stelde dat de ontmoeting met de rebellen midden september plaatsvond, wat overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partij en met de eerdere verklaringen van haar dochter. De Raad merkt op dat aangaand argument geen verklaring biedt voor de door verwerende partij gedane vaststelling dat de dochter van verzoekende partij zich tegenspreekt door eerst te stellen dat zij sinds oktober 2011 bij haar tante verbleef om later te verklaren dat zij iets minder dan twee dagen na de ontmoeting met de rebellen, dus in september, na haar tante was gegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij zichzelf eveneens tegenspreekt met betrekking tot het moment waarop haar dochter bij haar tante is gaan wonen. Zo verklaart zij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar dochter van begin oktober bij haar zus verbleef (administratief dossier, stuk 6, vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde zij dan weer dat dat *“Ergens sinds de 16de tot aan ons vertrek was”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 9/3/2012, p. 11). Het feit dat zowel verzoekende partij als haar dochter niet in staat zijn om coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip waarop de dochter van verzoekende partij, uit vrees om te worden gerekruteerd door de rebellen, bij haar tante is moeten gaan wonen, hetgeen toch wel een cruciaal moment uitmaakt in hun relaas, zorgt ervoor dat het geloofwaardige karakter van hun verklaringen ernstig wordt ondermijnd.

2.2.5.1. Aangaande de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent het aantal rebellen die tijdens de eerste aankoop naar haar winkel kwamen, argumenteert verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal meerdere malen duidelijk had aangegeven dat er drie mannen bij haar in de winkel binnenkwamen, en dat het mogelijk was dat er nog meerdere buiten stonden.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand argument niet strookt met hetgeen verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard. Zo verklaarde verzoekende partij, toen haar werd gevraagd met hoeveel de rebellen waren toen ze de eerste keer naar haar winkel kwamen, initieel het volgende: *“2 zijn binnengekomen, maar hoeveel er op straat waren, weet ik niet.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 9/3/2012, p. 10). Toen verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nogmaals dezelfde vraag kreeg voorgeschied, antwoordde zij als volgt: *“3 zijn onze voordeur binnen gekomen, maar met hoeveel ze op straat stonden, weet ik niet”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 9/3/2012, p. 12). De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter ontkent dat zij desbetreffend tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat zij zich schaamt achter één van de versies die zij heeft weergegeven. Gelet op de inhoud van het gehoorverslag, dat voor zich spreekt, biedt dergelijk argument uiteraard geen soelaas.

2.2.6.1. Nopens de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van de dochter van verzoekende partij over het aantal rebellen dat zij heeft gesproken tijdens de ontmoeting in de tuin, houdt verzoekende partij vol dat de verklaring die haar dochter desbetreffend heeft aangegeven, wel degelijk aannemelijk is en in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van dit dossier.

2.2.6.2. De Raad duidt verzoekende partij erop dat, het louter volharden in een bepaald standpunt, met name dat de verklaring die haar dochter tijdens haar gehoor aanbrengt ter vergoelijking van haar tegenstrijdige verklaringen, wel degelijk aannemelijk is, niet volstaat om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontcrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat aan de verklaringen van verzoekende partij als zou zij zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen, omwille van verschillende redenen, weinig geloof kan worden gehecht en dat hierdoor het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden. Ook stelt verwerende partij in haar beslissing dat deze vaststellingen implicaties hebben voor de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar binnenlands Russisch paspoort. In het licht van de vaststellingen aangaande haar reisroute en internationaal paspoort, zijn de beweringen van verzoekende partij waarom zij haar binnenlands Russisch paspoort niet kan neerleggen, weinig geloofwaardig. Bijgevolg ontstaat eveneens het vermoeden dat verzoekende partij dit paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, zo oordeelt verwerende partij. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar

verzoekschrift met geen woord rept over voormelde motivering in de bestreden beslissing. Derhalve wordt deze als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt desbetreffend dat verscheidene rapporten aantonen dat de situatie in Tsjetsjenië niet verbetert en dat er wel degelijk nog steeds sprake is van een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers, niet in het minst door de mensenrechtenschendingen op grote schaal die door de commissaris-generaal overigens zelf worden aangehaald in het begin van haar beslissing. Zij meent dat de ernst van de situatie in Tsjetsjenië kan worden gestaafd door het meest recente ambtsbericht van Vluchtelingenwerk Nederland met betrekking tot de Noordelijke Kaukasus (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar en de gevechten die er nog steeds plaatsvinden tussen federale troepen en extremistische groeperingen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 10, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de

beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT